

Arrest

nr. 53 583 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 2 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die *loco* advocaat H. VAN DE WAL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 januari 2009 en dient een asielaanvraag in op 6 januari 2009.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 maart 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 september 2009 en op 11 januari 2010.

Op 26 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissing werd aangetekend verzonden naar de gekozen woonplaats van verzoeker op 1 maart 2010, er werd een bericht in de bus achtergelaten op 3 maart 2010.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Bijeljina (Republika Srpska) en bent u Bosnisch staatsburger. Een groot deel van uw jeugd woonde u samen met uw familie in Duitsland. Toen u ongeveer 18 jaar oud was, beslisten uw ouders om samen met u naar Bosnië terug te keren. Uw vader had drie woningen in Bijeljina. Daarvan was er één verwoest en waren de twee andere intussen door Serviërs ingenomen. Drie maanden later keerden uw ouders naar Duitsland terug. U bleef in Bosnië achter. U nam uw intrek in het verwoeste huis. Na uw terugkeer uit Duitsland liet u uw naam van T. A. veranderen in H. N. omdat de Serviërs u steeds mishandelden ten gevolge van uw voornaam die leek op die van Alija Izetbegovic (voormalig president van Bosnië en Moslim van origine). Korte tijd na uw terugkeer uit Duitsland werd u in uw huis bestolen en beschoten. Hierna werd u naar het ziekenhuis gebracht waar u zes maanden verzorgd werd. Tijdens dit ziekenhuisverblijf verliet uw echtgenote u. Samen met uw dochter verdween ze plots. Sindsdien bleef u alleen met uw zoon achter. Ongeveer drie à vier jaar geleden diende u in Oostenrijk een asielaanvraag in. U verbleef er één jaar. Na een negatieve beslissing en een verblijf van ongeveer één jaar werden u en uw zoon naar Sarajevo gerepatriëerd. U vestigde zich terug in één van de drie woningen die uw familie in Bijeljina bezit. De andere twee waren nog steeds door Serviërs ingenomen. Toen u deze Serviërs enkele dagen na uw terugkeer uit Oostenrijk vroeg om een deel van de woningen vrij te maken zodat u er zou kunnen leven, kreeg u met hen problemen. De politie die erbij geroepen werd beledigde u en nam u mee naar het politiekantoor, waar u in de kelder geslagen werd. U had geen idee waarom u op deze wijze werd behandeld. In die periode nam de politie tevens uw paspoort en identiteitskaart af. Later ontving u een andere identiteitskaart, waarop een verbod was aangebracht om de stad te verlaten. Dit gebeurde omdat u gezegd had dat u Bosnië opnieuw zou verlaten en dat u in het buitenland over alle mishandelingen zou gaan vertellen. Naar aanleiding van de politiemishandelingen diende u overigens bij het IPTF (International Police Task Force) te Bijeljina klacht in. Eén tot drie maanden na uw terugkeer uit Oostenrijk werd u door vier gemaskerde personen met een mes neergestoken en beschoten. U wist niet zeker wie de vier daders waren, maar u dacht dat ze misschien familie waren van de Serviërs die de woningen van uw familie hadden ingenomen. U werd door een voor u toen onbekende man naar het ziekenhuis gebracht. De politie werd erbij gehaald en u diende klacht in. U bleef één à tweeënhalf maand in het ziekenhuis. Korte tijd later ging u opnieuw naar de politie en daar kreeg u te horen dat u niet meer uit eigen beweging mocht terugkomen. Indien er nieuws in uw zaak was, zouden ze u inlichten. Na uw ziekenhuisopname werd u nog geregeld omwille van uw Roma-afkomst beledigd en tien à vijftien keer kwam het nog tot een gevecht, waarbij u zich ook verweerde. Ongeveer drie maanden voor uw komst naar België werd u nogmaals met een mes gestoken. U vluchtte toen naar Tuzla, waar u zich in het ziekenhuis liet verzorgen. U ging toen naar de politie, maar er werd geen proces-verbaal opgesteld. Ten gevolge van het uitreisverbod op uw identiteitskaart werd u overigens door de politie van Tuzla naar Bijeljina teruggestuurd. Als gevolg van al deze mishandelingen besloot u samen met uw zoon opnieuw naar het buitenland te vluchten. Op 6 januari 2009 diende u in België een asielaanvraag in. U wenst niet naar Bosnië terug te keren uit angst er onmiddellijk gedood te zullen worden door de Serviërs. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitskaart uitgereikt te Bijeljina op 26 september 2008 met vermelding ‘Zabrana P.D.G.’; een rijbewijs uitgereikt te Bijeljina op 17 juli 2007; een geboorteakte van uw zoon uitgereikt te Bijeljina op 16 januari 2008; een beslissing van het Centrum voor Openbare Veiligheid te Bijeljina d.d. 11 februari 2008 in verband met het op uw identiteitskaart aangebrachte verbod; een medisch attest uitgereikt te Tuzla op 4 oktober 2008 waarop staat dat u de dag ervoor werd opgenomen met verwondingen toegebracht met een mes; een medisch attest uitgereikt te Bijeljina op 11 juni 2009 over in het verleden opgelopen verwondingen; een document uitgereikt te Bijeljina op 16 januari 2008 in verband met uw naamsverandering; en een aantal Belgische medische documenten in verband met uw psychische en lichamelijke gezondheidsproblemen, waaronder een attest waarin de op uw lichaam vast te stellen littekens worden opgesomd en enkele attesten waarin ondermeer vermeld wordt dat u psychische problemen heeft ten gevolge van de trauma’s die u opliep na mishandelingen door Serviërs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt Bosnië te hebben verlaten of er niet naar terug te kunnen omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de reden waarom u de Bosnische staatsgrenzen met uw identiteitskaart niet mag oversteken niet aannemelijk gemaakt heeft. Uw verklaringen in verband met dit verbod op uw identiteitskaart missen immers fundamenteel overtuigingskracht. U verklaarde geen idee te hebben van de reden die geleid heeft tot dit verbod op uw identiteitskaart. U beweerde dat u door de politie werd geslagen, uw paspoort en identiteitskaart werden afgenomen en u daarna een nieuwe identiteitskaart met dit verbod ontving. Dat een juridische beslissing leidde tot dit verbod zei u niet te weten (CGVS I, p.12; CGVS II, p.14). Nochtans blijkt uit het door u neergelegde document van het Centrum voor Openbare Veiligheid van Bijeljina d.d. 11 februari 2008 dat deze beslissing een duidelijke wettelijke basis heeft en u bovendien beroepsmogelijkheden had. Er wordt immers verwezen naar een gerechtelijke beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Bijeljina met nummer 080-0-1-07-003 300 d.d. 14 januari 2008. Tijdens de opeenvolgende gehoren werd u gevraagd dit vonnis neer te leggen. Dit document legde u echter nog steeds niet voor (CGVS I, p.12-13). Uw verklaring dat u geen contacten meer kon leggen met mensen die in Bosnië achtergebleven waren is in dit verband niet afdoende (CGVS II, p.14). U kon immers wel een Bosnisch medisch attest d.d. 11 juni 2009, i.e. ongeveer vijf maanden na uw asielaanvraag in België, neerleggen. Het niet neerleggen van dit vonnis en het gebrek aan informatie betreffende het aan u opgelegde verbod zetten bijgevolg de geloofwaardigheid van de door u geschetste context ervan op de helling. Deze bevinding wordt overigens bevestigd doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de context waarin uw oorspronkelijke identiteitsdocumenten werden vervangen door een identiteitskaart met het hierboven vermelde verbod. Bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat er na uw terugkeer uit Oostenrijk en voordat er op u geschoten werd beslist werd dat u Bosnië niet meer mocht verlaten. Toen u gevraagd werd waarom de Bosnische autoriteiten dat beslisten gaf u aan dit niet te weten en dat dit was omdat u Rom bent. Geconfronteerd met de vaststelling dat er toch niet aan alle Roma verteld wordt dat ze Bosnië niet mogen verlaten, zei u dat het u verboden werd omdat u gezegd had dat u alles in verband met hun mishandelingen zou zeggen. Gevraagd in welke context u dit dan wel zou hebben gezegd, gaf u aan dat dit was toen er op u geschoten werd. Hiermee geconfronteerd gaf u de weinig afdoende opmerking dat u het zich niet meer herinnerde (CGVS II, p.14). Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde context en/of oorzaken die leidden tot het verbod om de staatsgrenzen met uw identiteitskaart over te steken. Dit zet dan ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Daarnaast kan er omwille van diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met Serviërs die u in Bosnië-Herzegovina sinds uw terugkeer uit Oostenrijk ondervonden zou hebben. Zo zei u tijdens het eerste gehoor dat er een week na uw terugkeer uit Oostenrijk op u geschoten werd en dat u toen een kaakbreuk opliep. Nergens gaf u aan dat u in het kader van dit incident ook met een mes gestoken werd. U herinnerde zich wel dat u na uw terugkeer in totaal één keer met een mes gestoken werd, maar dat was in een andere context (CGVS I, p.8; p.12). Bij uw tweede gehoor zei u echter dat u noch een kaakbreuk noch een oogkasbreuk na uw terugkeer uit Oostenrijk had, maar dat u wel nog op het hoofd geslagen werd. Bij het schietincident na Oostenrijk werd u tevens met een mes gestoken. Hiermee geconfronteerd, gaf u de weinig afdoende uitleg dat u het niet wist en u het zich niet herinnerde (CGVS II, p.10; p.15). Daarnaast haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan kort voor uw vertrek naar België bezoek te hebben gekregen van Serviërs in uw woning. Ze zouden geld hebben geëist en omdat u dat niet kon geven, zouden ze u met een mes hebben gestoken en u ook hebben geslagen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal maakte u echter geen melding van dit incident in uw woning. U verklaarde expliciet dat er na uw repatriëring uit Oostenrijk geen incident in uw woning heeft plaatsgevonden. Geconfronteerd hiermee, ontkende u dit te hebben verklaard en verklaarde u dat u het niet meer wist (CGVS I, p.11-12). Het laatste incident dat u meemaakte gebeurde – volgens uw verklaringen tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal – ongeveer twee weken voor uw vertrek naar België. Toen kwam uw buurman D. J. die u beledigde. Daarop vluchtte u met uw zoon en sprak u hierover telefonisch met de politie (CGVS I, p.11). Op het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zei u echter dat u met Jovanovic geen problemen had. Hij had u wel eens beledigd in het begin dat u daar woonde, maar het laatste jaar had u geen last meer van hem gehad. U zei zelfs dat D. en zijn echtgenote M. aangename mensen waren. Het laatste incident dat u meemaakte was een drietal maanden voor uw vertrek, toen u op de markt met een mes gestoken werd. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat het uitsluitend in het begin was dat u met D. problemen had, maar later niet (CGVS II, p.11; p.16). Een louter herhalen van een versie van de feiten kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid weerhouden worden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat er aan de door u beweerde problemen in Bosnië-Herzegovina sinds uw terugkeer uit Oostenrijk geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend met Serviërs die uw woning(en) hadden ingenomen dient er bovendien vastgesteld te worden dat u ter staving hiervan geen enkel begin van

bewijs neerlegde. Nochtans verklaarde u dat er in het verleden gerechtelijke procedures werden ingeleid/gevoerd om deze eigendommen terug te krijgen (CGVS I, p.7). U kon overigens niets vertellen over de procedure die werd gevoerd (CGVS I, p.7). Dat uw vader zich hiermee bezighield is hiervoor onvoldoende als verklaring. U bent na uw repatriëring uit Oostenrijk naar Bosnië teruggekeerd met de intentie in deze door Serviërs ingenomen huizen te gaan wonen. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u toch enigszins op de hoogte bent van de juridische procedures die tegen de volgens u illegale Servische bewoners ingeleid werden. Uw gebrekkige kennis in verband met dit probleem en het volledig ontbreken van enig bewijsstuk ondergraven wederom uw geloofwaardigheid.

Voorts kan nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde problemen in Bosnië sowieso moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met algemene informatie over de Roma-bevolking in Bosnië-Herzegovina. Van een systematische vervolging gebaseerd op etnie kan niets worden teruggevonden in recente mensenrechtenrapporten over uw land van herkomst. Bovendien kan gewezen worden op het bestaan van EUPM (European Union Police Mission) in Bosnië-Herzegovina, die overigens ook een kantoor in Bijeljina heeft. EUPM oefent ten aanzien van de lokale politie in Bosnië een monitorfunctie uit en beschikt over een mandaat om machtsmisbruik van deze lokale politiediensten te onderzoeken, aan te klagen en te bestraffen. Dit vormt één van de drie kernactiviteiten van EUPM. EUPM handelt hierin volledig onafhankelijk en valt slechts onder de politieke leiding van de speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie in Bosnië. Verder zijn er in Bosnië ook PSU's (Police Standards Units) actief die functioneren als internal affairs units binnen elke entiteit van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten in verband met politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen volgens standaardprocedures. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. Indien u werkelijk op dusdanige wijze door de politie zou zijn mishandeld in Bosnië omwille van uw etnie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hieraan ruchtbaarheid zou zijn gegeven.

Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat uw verklaringen in verband met gezochte bescherming ook niet eensluidend zijn. Gevraagd of u ooit een bepaalde internationale organisatie hebt geraadpleegd om klacht in te dienen tegen het politiegeweld antwoordde u aanvankelijk duidelijk ontkennend. U voegde er aan toe het niet te hebben gedurfd en dat er geen wetten zijn in Bosnië, vooral niet voor Roma (CGVS I, p.10). Onmiddellijk daarna stelde u plots dit wel te hebben gedaan. U contacteerde het IPTF (International Police Task Force) te Brcko over een zaak van zeven à acht jaar geleden (CGVS I, p.10-11). Tijdens het tweede gehoor beweerde u echter dat u nooit het IPTF te Brcko raadpleegde. U ging enkel naar het bureau van IPTF te Bijeljina ongeveer een week na uw terugkeer uit Oostenrijk, i.e. een drietal jaar voor uw asielaanvraag in België. Hiermee geconfronteerd zei u enkel dat u eigenlijk niet meer weet wat er allemaal gebeurd is (CGVS II, p.10-11; p.15). Bijgevolg kan er ook wat de door u gezochte bescherming betreft geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Wat de algemene situatie van de Roma in Bosnië-Herzegovina betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina dit soort problemen van achterstelling in toenemende mate erkennen en, bijgestaan door de internationale gemeenschap, een oplossing trachten te vinden voor dit complex probleem en maatregelen nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Bosnische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. De algemene situatie voor de Roma in Bosnië-Herzegovina anno 2010 geeft op zich dus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw rijbewijs en identiteitskaart bewijzen uw identiteit en afkomst en uw officiële registratie in Bijeljina. Hieraan wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Aan de identiteit van uw zoon en uw naamsverandering gestaafd met een document d.d. 16 januari 2008 wordt evenmin getwijfeld. Het document betreffende het verbod de grens te overschrijden werd hierboven al besproken. U hebt nagelaten aan te tonen waar dat verbod vandaan komt en daarom kan het niet als bewijsstuk van een eventuele vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van het lopen van een risico op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming weerhouden worden. Betreffende de medische documenten d.d. 4 oktober 2008 en d.d. 11 juni 2009 dient er opgemerkt te worden dat documenten, om

bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier, zoals hierboven reeds gebleken is, geenszins het geval is. De Belgische medische documenten tonen enerzijds aan dat u in het verleden verschillende verwondingen hebt opgelopen en hierdoor meerdere littekens op uw lichaam hebt. Nergens uit deze documenten blijkt echter wat de precieze oorzaak is van deze verwondingen/littekens. De Belgische attesten staven anderzijds dat u psychische problemen hebt en daarvoor in behandeling bent. Voor wat de in de attesten met betrekking tot uw psychische toestand aangehaalde oorzaak betreft (nl. trauma's door mishandelingen door Serviërs) dient evenwel opgemerkt te worden dat dergelijke attesten van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak/oorzaken ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Hieraan kan tot slot nog worden toegevoegd dat medische redenen op zich niet zonder meer onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een voldoende vrees voor vervolging heeft, wat blijkt uit zijn feitenrelaas en waardoor de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Inzake het ontbreken van een begin van bewijs van zijn problemen met de Serviërs die de onroerende familie-eigendommen hebben ingenomen, voert hij aan dat “*het nogal logisch*” is dat van een wederrechtelijke bezetting van deze woningen geen documenten werden opgemaakt. Als verzoeker in dit verband documenten zou hebben vorgelegd, zou dit evenzeer als ongeloofwaardig zijn afgedaan, omdat dan geargumenteed zou worden dat het niet realistisch is dat een bewijs zou bestaan van een wederrechtelijke bezetting van de familie-eigendommen.

Inzake de tegenstellingen waarnaar verwezen wordt, wijst verzoeker erop dat deze gedeeltelijk verklaard kunnen worden door een foutieve vertaling tijdens het gehoor “*waar de raadsman van verzoeker heeft moeten vaststellen dat diverse malen opnieuw moest worden vertaald en bepaalde zaken foutief werden genoteerd*”. Anderzijds kunnen deze tegenstellingen volgens verzoeker ook worden toegerekend aan het feit dat hij zich bepaalde zaken niet volledig herinnert, wat toe te schrijven is aan het feit dat bepaalde ervaringen voor verzoeker zeer traumatisch zijn geweest, waardoor hij geëmotioneerd geraakt en soms materiële vergissingen maakt in zijn uitleg. Verzoeker verwijst naar recente opnames in het ziekenhuis inzake zijn medische problematiek van psychologische aard.

Inzake het feit dat de medische attesten niet aantonen dat de verwondingen van verzoeker werden veroorzaakt door gewelddaden door Serviërs, meent verzoeker dat dit argument niet ernstig kan worden aangenomen: een arts zal nooit attesteren wat de oorzaak is geweest van bepaalde verwondingen aangezien deze arts geen getuige was van de feiten.

Verzoeker heeft een verbod om de stad te verlaten maar heeft geen kennis van de beslissing die hiervoor een reden opgeeft, noch heeft hij een afschrift ontvangen, noch kan hij aan een afschrift geraken. Dit verbod werd hem zonder eerlijk proces opgelegd en volstaat om aan te tonen dat verzoeker gevaar loopt bij een terugkeer naar zijn land.

Verzoeker heeft gebruik willen maken van de instanties die in Bosnië bestaan om Roma-zigeuners te helpen, maar vond er geen gehoor.

Tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal werd verzoeker geregeld de mond gesnoerd, terwijl het voor hem veel gemakkelijker is om zijn verhaal te vertellen indien hij vrijuit de gebeurtenissen kan opsommen.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat er “*geen ongeloofwaardigheid*” is. Verzoeker meent dat de “*detaillistische verschillen*” die de commissaris-generaal vaststelt geen afbreuk doen aan de teneur van zijn relaas, dat coherent is en op waarheid gebaseerd.

3.3. In een derde middel voert verzoeker aan dat hij recht heeft op een gehoor door een objectieve en onafhankelijke vragensteller bij het Commissariaat-generaal. Verzoeker stelt vast dat hij tijdens het gehoor van bij aanvang niet werd geloofd door de vragensteller, nu deze van in het begin suggestieve vragen stelde en het (negatieve) antwoord reeds insinueerde. De vragensteller was zeer aanvallend, snauwde hem toe dat bepaalde zaken weinig geloofwaardig waren en toen verzoeker zijn verwondingen wenste te laten zien, stond de vragensteller op en riep met luide stem dat hij dit niet wenste.

3.4. In een vierde middel voert verzoeker aan dat zijn gezondheidstoestand zeer penibel is, wat blijkt uit de doktersattesten die werden overhandigd tijdens het gehoor en de bewijzen van ziekenhuisopnames gevoegd bij huidig verzoekschrift. Verzoeker voert in dit verband aan dat hij gemachtigd is te verblijven in België op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

3.5. Samenvattend stelt de Raad dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht aanvoert door de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal aan te vechten en meent dat hij wel in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dat hij niet akkoord gaat met de vaststellingen in deze beslissing, dat hij meent dat de tegenstellingen in zijn relaas te wijten zijn aan zijn gezondheidstoestand, dat hij meent dat de wijze van vragen stellen tijdens het verhoor niet objectief was en dat zijn gezondheidstoestand zeer penibel is.

3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.8. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen dat hij geen begin van bewijs kan voorleggen van zijn problemen met de Serviërs en stelt dat eventuele documenten toch niet zouden worden aanvaard als bewijs. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker verklaard heeft dat er in het verleden gerechtelijke procedures werden gevoerd om deze eigendommen terug te krijgen (gehoorverslag CGVS1, p. 7). De omstandigheid dat verzoeker, ondanks deze gevoerde gerechtelijke procedures, daarvan geen enkel document kan voorleggen, wijst niet op geloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker kritiek uit op de vertaling tijdens de gehoren, blijkt uit de gehoorverslagen niet dat verzoeker enige opmerking gemaakt heeft over de vertaling of dat zijn raadsman heeft vastgesteld dat diverse malen opnieuw moest worden vertaald of dat bepaalde zaken foutief werden genoteerd. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker een antwoord gaf op de vragen die hem gesteld werden en dat hem soms een vraag verduidelijkt moest worden voor een beter begrip, maar niet dat bepaalde zaken opnieuw moesten worden vertaald. Evenmin heeft verzoeker of zijn raadsman aangegeven dat bepaalde verklaringen foutief werden genoteerd. De gehoorverslagen maken hier geen melding van en verzoeker verduidelijkt in het middel niet welke van zijn verklaringen foutief zouden zijn weergegeven.

Tijdens de gehoren werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van de gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Ook verzoekers raadsman die aanwezig was tijdens het eerste gehoor bij het commissariaat-generaal heeft hieromtrent toen geen opmerkingen gemaakt. Hij kreeg hiertoe echter uitdrukkelijk de kans op het einde van het gehoor, toen hem werd gevraagd of hij opmerkingen had. Hij had echter niets toe te voegen (gehoorverslag CGVS 1, p. 13).

Verzoeker kan de tegenstrijdigheden in zijn relaas dus niet louter afdoen met een verwijzing naar een foutieve vertaling. De aangehaalde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben niet louter betrekking op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst.

Waar verzoeker *in fine* van het eerste middel uiteenzet dat hem geregeld de mond werd gesnoerd en dat hij niet vrijuit gebeurtenissen kon opsommen, blijkt dit niet uit de gehoorverslagen en heeft hij deze opmerkingen niet gemaakt tijdens de gehoren. Dit kan dus niet aanvaard worden.

Ook het feit dat hij geëmotioneerd was door over traumatische ervaringen te vertellen, kan niet aanvaard worden als een verklaring voor de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden. Op elke asielzoeker rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Er mag van hem verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Het argument dat verzoeker geëmotioneerd was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 25 oktober 2005, nr. 150.619; RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker legt in dit verband bij het verzoekschrift een medisch attest voor inzake zijn psychologische problematiek. Uit de stukken van het dossier blijkt eveneens dat verzoeker een medisch attest van 7 juli 2009 had voorgelegd waarin wordt vermeld dat verzoeker gevolgd wordt door een psychiater van Fedasil. Uit het medisch dossier van het opvangcentrum blijkt dat verzoeker suïcidale neigingen heeft. Deze attesten vermelden evenwel niet dat verzoeker niet zou mogen worden gehoord of dat zijn medische toestand zodanig is dat dit een normaal verloop van een gehoor zou verstoren.

Inzake de littekens van verzoeker zoals vermeld in het Servisch medisch attest dat hij voorlegde, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat er tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaringen. Uit de stukken van het dossier blijkt immers dat verzoeker eerst bepaalde verwondingen met een bepaald tijdstip verbond (gehoorverslag CGVS 1, p. 8 en p. 12), om daarna weer over andere verwondingen te spreken (gehoorverslag CGVS 2, p. 10 en p. 15). De opmerkingen van verzoeker in het verzoekschrift dat een arts niet attesteert wat de oorzaak is geweest van bepaalde verwondingen, doet geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheden.

De identiteitskaart van verzoeker bevat een verbod om de Bosnische staatsgrenzen over te steken. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet zou weten welke beslissing aan de basis ligt van dit verbod. Uit een door verzoeker voorgelegd stuk van het Centrum voor Openbare Veiligheid van Bijeljina van 11 februari 2008 blijkt dat deze beslissing een wettelijke basis heeft, namelijk een vonnis van 14 januari 2008, en dat er tegen dit vonnis beroepsmogelijkheden openstonden. Door in het verzoekschrift louter te verklaren dat verzoeker geen kennis heeft van deze beslissing en geen afschrift heeft ontvangen, toont hij niet aan dat deze beslissing niet zou bestaan. Het is eerder ongeloofwaardig te noemen dat verzoeker helemaal niet op de hoogte is van de procedure en de gerechtelijke beslissing die heeft geleid tot het aanbrengen van een verbod op zijn identiteitskaart om de landsgrenzen te verlaten. Dit getuigt tevens van een gebrek aan medewerking. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat dit verbod volstaat om vast te stellen dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en gevaar loopt in het geval van een terugkeer.

De loutere bewering van verzoeker dat hij gebruik heeft willen maken van de instanties in Bosnië maar er geen gehoor vond, doet geen afbreuk aan de tegenstellingen in zijn verklaringen hierover. Hij verklaarde eerst niet te hebben gedurfd (gehoorverslag CGVS1, p.10), vervolgens dit wel te hebben gedaan (gehoorverslag CGVS 1, p. 10-11) en ten slotte dat hij wel een organisatie raadpleegde maar in een andere stad en op een ander moment dan eerst vermeld (CGVS 2, p. 10-11 en p. 15). Bovendien doet deze bewering van verzoeker geen afbreuk aan de algemene informatie over de Roma-bevolking in Bosnië-Herzegovina die zich in het dossier bevindt en waaruit blijkt dat er geen systematische vervolging is gebaseerd op etnie. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de European Police Mission een kantoor in Bejelina heeft en dat er Police Standard Units zijn die optreden in geval van wangedrag van de politie. In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze verwezen naar deze informatie.

3.9. Waar verzoeker in het tweede middel verwijst naar de "*detaillistische verschillen*" die geen afbreuk zouden doen aan de teneur van zijn asielrelaas en die louter te wijten zijn aan foutieve vertalingen, wordt herhaald dat uit de gehoorverslagen niet blijkt dat verzoeker enige opmerking gemaakt heeft over de vertaling. Evenmin hebben verzoeker of zijn raadsman aangegeven dat bepaalde verklaringen foutief werden genoteerd. De gehoorverslagen maken hier geen melding van en verzoeker verduidelijkt in het middel niet welke van zijn verklaringen foutief zouden zijn weergegeven. Tijdens de gehoren werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van de gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Ook verzoekers raadsman die aanwezig was tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft hieromtrent toen geen opmerkingen gemaakt. Hij kreeg hiertoe echter uitdrukkelijk de kans op het einde van het gehoor, toen hem werd gevraagd of hij opmerkingen had. Hij had echter niets toe te voegen (gehoorverslag CGVS 1, p. 13).

3.10. Inzake verzoekers derde middel wordt verwezen naar de bespreking onder punt 2.8. hierboven en wordt eraan toegevoegd dat verzoekers beweringen inzake een vijandige houding en suggestieve vraagstelling niet stroken met de gegevens van het dossier: dit blijkt niet uit de gehoorverslagen. Inzake het enig incident dat verzoeker vermeldt, namelijk het moment waarop hij zijn verwondingen wou tonen, blijkt uit het gehoorverslag duidelijk dat de interviewer aangaf dat het niet nodig was dat verzoeker zijn broek liet zakken om zijn verwondingen te laten zien. Verzoeker wilde dit doen als antwoord op de vraag naar bewijzen van een operatie en verblijf in het ziekenhuis. Verzoeker zei dat hij geen bewijzen had maar in de plaats daarvan wilde hij zijn verwondingen laten zien (zie CGVS 1, p. 9). Het feit dat de interviewer niet wenste dat verzoeker zich uitkleedde, getuigt eerder van een correcte houding.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoren bij het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. Gezien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven heeft de commissaris-generaal terecht beslist verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3.11. Waar verzoeker verwijst naar zijn gezondheidstoestand en het feit dat hij "*gerechtigd is te verblijven in België op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet*", merkt de Raad op dat dit geen kritiek inhoudt op de bestreden beslissing en er bijgevolg geen afbreuk aan kan doen. Indien verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor een verblijf op grond van medische redenen, dient hij de daartoe voorziene aanvraag in te dienen en de geëigende procedure te volgen.

Het vierde middel is onontvankelijk.

3.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal aangebrachte motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt bevestigd en in zijn geheel overgenomen.

3.13. Waar verzoeker vraagt om hem “een duurzaam verblijf toe te kennen wegens medische redenen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, gelet op de nieuwe stukken” merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om een verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toe te kennen aan verzoeker. De Raad is in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd om de beslissing van de Commissaris-generaal te bevestigen, te hervormen of te vernietigen. De Raad kan in het kader van deze bevoegdheid geen uitspraak doen over een verzoek om machtiging tot verblijf om medische redenen.

De Raad bevestigt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er is bijgevolg geen reden om de vernietiging te bevelen van de beslissing omdat er essentiële elementen zouden ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. De Raad gaat daarom niet in op de vraag van verzoeker om te bevelen dat verzoeker opnieuw dient te worden gehoord door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET